

เลขที่ ๕๕

รายงานการศึกษาส่วนบุคคล
(Individual Study)

เรื่อง การป้องกันแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่อง
เสียงดังจากการแสดงดนตรีในพื้นที่
สำนักงานเขตปทุมวัน

จัดทำโดย นายองอาจ รัตนอนุภาพ
ตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการ
สังกัด สำนักงานเขตปทุมวัน

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้น รุ่นที่ ๒๗
สถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๙

๑. ชื่อเรื่อง การป้องกันแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรีในพื้นที่สำนักงานเขตปทุมวัน

๒. หลักการและเหตุผล

เนื่องด้วยช่วงปลายปีของทุกปีจะมีการจัดลานเบียร์บริเวณลานหน้าศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน – ๓๑ ธันวาคม ทำให้สำนักงานเขตปทุมวันต้องเฝ้าระวังเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรี เพื่อให้ผู้ประกอบการเกิดความตระหนักและรับผิดชอบต่อสังคม เนื่องจากการจัดกิจกรรมดังกล่าวถึงจะเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นระยะสั้น แต่ก็เกิดประโยชน์และผลกระทบต่อผู้อาศัยใกล้เคียง ประโยชน์ที่เห็นได้ชัดเจน คือการกระตุ้นเศรษฐกิจทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาในพื้นที่เขตปทุมวันจำนวนมากในช่วงเวลาดังกล่าวทำให้เกิดการจับจ่ายใช้สอยเศรษฐกิจหมุนเวียนผู้ประกอบการในเขตปทุมวันและเขตข้างเคียงมีกำลังใจในการประกอบธุรกิจเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวมากขึ้น ส่งผลให้มีรายได้ในการพัฒนาประเทศจากภาษีที่เก็บจากผู้ประกอบการเขตปทุมวันเพิ่มขึ้น ส่วนผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรี ซึ่งจากการตรวจสอบสภาพแวดล้อมบริเวณข้างเคียงศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ พบว่าสถานที่จัดงานอยู่บริเวณหน้าลานของศูนย์การค้า โดยรอบเป็นย่านเศรษฐกิจ ไม่มีบ้านเรือนพักอาศัย นอกจากสถานประกอบการโรงแรมที่อยู่บริเวณใกล้เคียงที่อาจได้รับผลกระทบเรื่องเสียงดัง เช่น โรงแรม Arnoma Grand Bangkok โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล กรุงเทพฯ โรงแรม เซ็นทาราแกรนด์แอทเซ็นทรัลเวิลด์ โรงแรมแกรนด์ไฮแอท เอราวัณ เป็นต้น จากการตรวจสอบสถานที่สถานประกอบการโรงแรมดังกล่าวพบว่าโครงสร้างของห้องพักที่ให้บริการป้องกันเสียงภายนอกเข้ามาได้ระดับหนึ่ง แต่เนื่องจากการแสดงดนตรีบริเวณหน้าลานศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ ลักษณะเสียงเป็นเสียงดังต่อเนื่องและมีลักษณะเสียงจากการสั่นสะเทือนเป็นช่วงๆ ทำให้ห้องพักบริเวณที่อยู่ด้านใกล้ลานแสดงดนตรี อาจได้รับผลกระทบจากเสียงดังรบกวนได้

จากการสำรวจพบว่าจำนวนสถานประกอบการที่มีใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นท์ รำวง ร้องเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน จำนวน ๓๙ ราย และสถานประกอบการที่ไม่มีใบอนุญาตฯ จำนวน ๑๐ ราย

สถานประกอบการแสดงดนตรีส่งเสียงดังรบกวนจนก่อปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ ในพื้นที่เขตปทุมวันส่วนใหญ่ประกอบการอยู่ในอาคารพาณิชย์ ตัวอย่างสถานประกอบการที่มีปัญหาส่งเสียงดังบ่อยๆ มี ๒ ตัวอย่าง เช่น ร้านสไปร์ซี่ ซึ่งได้รับแจ้งจากผู้ตรวจการแผ่นดินฯ ว่า เจ้าหน้าที่รัฐละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งมีความผิด ปัจจุบันสำนักงานเขตปทุมวันได้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๒๒/๒๕๕๘ เรื่องมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ และกรณีสวนลุมพินีสแควร์ (สวนลุมไนท์บาซ่า) เป็นลานเปิดโล่งแห่งใหม่ซึ่งจะมีเสียงดังจากการแสดงคอนเสิร์ตเป็นครั้งๆ ที่มีการจัดงานซึ่งได้ดำเนินการพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

และจากการสำรวจสถิติเรื่องร้องเรียนจากสถานประกอบการที่แสดงดนตรีส่งเสียงดังรบกวน สรุปได้ดังนี้

ปีงบประมาณ	จำนวนเรื่องร้องเรียนเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรี
๒๕๕๘	๒
๒๕๕๙ (ครึ่งปีงบประมาณ)	๑๑

ซึ่งจากสถิติดังกล่าวพบว่า ในปีงบประมาณ ๒๕๕๙ ในช่วงครึ่งปีงบประมาณ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ – ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๙) มีการร้องเรียนเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรีเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากสภาพพื้นที่เป็นย่านเศรษฐกิจ มีการขยายตัวทางธุรกิจขยับเข้าไปในแหล่งที่มีผู้พักอาศัยเพิ่มขึ้น และปัญหาเรื่องเสียงดังเป็นเหตุรำคาญที่สร้างความขัดแย้ง อาจก่อให้เกิดปัญหารุนแรง และสถานประกอบการที่ก่อเหตุมักจะเปิดกิจการในยามวิกาล รบกวนเวลาพักผ่อนของผู้อาศัยใกล้เคียง สำนักงานเขตปทุมวันได้มีการตรวจสอบแนะนำให้ผู้ประกอบการแก้ไขตามขั้นตอนของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบกับคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๒๒/๒๕๕๘ เรื่องมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ และติดตามผลการดำเนินการเป็นระยะเพื่อมิให้มีการร้องเรียนซ้ำ แต่ด้วยสภาพพื้นที่เป็นตึกแถวและอาคารพาณิชย์ ทำให้ปัญหาร้องเรียนเรื่องเสียงดังยังคงเกิดขึ้น สำนักงานเขตปทุมวันจึงได้จัดทำโครงการดังกล่าวเพื่อป้องกันแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรีในพื้นที่สำนักงานเขตปทุมวันขึ้น เพื่อให้สถานประกอบการและประชาชนผู้พักอาศัยใกล้เคียงอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

๓. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อป้องกันการเกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากการแสดงดนตรี และสามารถแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญในปัจจุบันอย่างมีประสิทธิภาพ

๒. เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการป้องกันและเฝ้าระวังเหตุเดือดร้อนรำคาญและประชาชนในพื้นที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๔. เป้าหมาย

๑. เหตุรำคาญอันเนื่องมาจากการแสดงดนตรีในพื้นที่เขตปทุมวันลดลงร้อยละ ๙๐

๒. สร้างเครือข่ายการเฝ้าระวังเหตุเดือดร้อนรำคาญในพื้นที่เขตปทุมวันจำนวน ๑๗ เครือข่าย ครอบคลุมพื้นที่ทุกชุมชนในเขตปทุมวัน

๓. ประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ มีความพึงพอใจในการดำเนินงานของสำนักงานเขตปทุมวัน

๕. ความรู้ที่นำมาใช้ในการจัดทำรายงาน

คำนิยามของเสียงรบกวน

“เสียงรบกวน” หมายถึงระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดในขณะมีการรบกวนที่มีระดับเสียงสูงกว่าระดับเสียงพื้นฐานโดยมีระดับการรบกวนเกินกว่าระดับเสียงรบกวนที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ ๒๙(พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่องค่าระดับเสียงรบกวนหรืออีกนัยหนึ่งคือมีระดับการรบกวนเกิน ๑๐เดซิเบลเอ

“ระดับการรบกวน” หมายถึงค่าความแตกต่างระหว่างระดับเสียงขณะมีการรบกวนกับระดับเสียงพื้นฐาน

อันตรายของเสียงและการสูญเสียการได้ยิน

๑. อันตรายของเสียงแบ่งออกเป็น ๒ ชนิดคือ

๑.๑ อันตรายต่อระบบการได้ยิน

เนื่องจากอวัยวะรับฟังมีขนาดเล็กและละเอียดอ่อนมากและมีการสั่นสะเทือนอยู่ตลอดเวลาที่ได้ยินเสียงไม่ว่าเสียงนั้นจะดังหรือเบาเสียงที่ดังมากย่อมทำให้อวัยวะรับเสียงสั่นสะเทือนมากขึ้นการสั่นสะเทือนนี้อาจเกิดขึ้นนับพันครั้งต่อวินาทีแต่โดยปกติหูคนเรามีได้ถูกสร้างขึ้นมารับเสียงอยู่ตลอดเวลาแม้ว่าภายในหูชั้นกลางจะมีกล้ามเนื้อเล็กๆไว้คอยกันความสั่นสะเทือนของเสียงที่ดังมากและนานเกินไปก็อาจทำให้กล้ามเนื้อฉีกขาดทำลายเซลล์ประสาทและปลายประสาทได้ซึ่งอาจก่อให้เกิดอาการ

๑.๑.๑ หูตึงหรือหูอื้อชั่วคราวอาการนี้เกิดขึ้นเนื่องจากเสียงที่ดังนั้นยังไม่ดังมากพอและนานพอที่จะทำลายปลายประสาทและเซลล์ประสาทอย่างถาวรได้

๑.๑.๒ หูตึงและหูหนวกอย่างถาวรเนื่องจากเสียงที่ได้รับนั้นดังมากเกินไปจนถึงขั้นทำลายปลายประสาทและเซลล์ประสาทไปอย่างถาวรทำให้เกิดการสูญเสียการได้ยินโดยไม่อาจคืนได้ อันตรายแบบเฉียบพลันเป็นอาการของหูหนวกที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันจากการได้รับเสียงที่ดังมากเกินไปจนทำลายปลายประสาทเซลล์ประสาทและเยื่อแก้วหูฉีกขาดในทันทีเช่นเสียงระเบิดเสียงประทัดเสียงฟ้าผ่า

๑.๒ อันตรายต่อสุขภาพทั่วไปและจิตใจ

การรบกวนการนอนหลับคือทำให้ระดับการนอนหลับเปลี่ยนแปลงไปรบกวนการทำงานแลประสิทธิภาพ ความถูกต้องของงานสูญเสียไปรบกวนการติดต่อสื่อสารขัดขวางการได้ยินสัญญาณอันตรายต่างๆทางด้านสุขภาพทั่วไปทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสรีระวิทยาทำให้เกิดการอ่อนเพลียทั้งทางร่างกายและจิตใจ คลื่นไส้หงุดหงิดมีความดันโลหิตสูงขึ้นเกิดโรคกระเพาะทำให้เกิดโรคหัวใจบางชนิดเกิดภาวะตั้งเครียดเกิดการเกร็งกล้ามเนื้อ

ปัจจัยเสียงต่อการสูญเสียการได้ยิน

การสูญเสียการได้ยินจากเสียงมีปัจจัยหลายอย่างที่มีส่วนทำให้มีการสูญเสียการได้ยินได้แก่

๑. ระดับความดัง

ระดับความดังของเสียงทำให้เกิดความผิดปกติของการได้ยินโดยเกิดพยาธิสภาพแตกต่างกันเสียงที่ดังติดต่อกันจะทำลายประสาทหูน้อยกว่าเสียงกระแทกกรณีเสียงดังมากเกินไปทำให้สูญเสียการได้ยินทันทีและถาวรระดับเสียงดัง ๙๐ - ๑๔๐ เดซิเบลเอซึ่งดังติดต่อกันนานๆจะทำให้เกิดความผิดปกติของการได้ยินที่เรียกว่าโรคหูตึงจากสาเหตุของเสียง (Noise-Induced Hearing Loss, NIHL) โดยอันตรายที่เกิดในหูชั้นในซึ่งค่อยๆเกิดขึ้น

๒. ความถี่ของเสียง

ลักษณะความถี่ของเสียงที่ได้รับเสียงที่มีความถี่สูงหรือเสียงแหลมจะทำลายประสาทหูมากกว่าเสียงที่มีความถี่ต่ำเสียงที่มีความถี่สูงยิ่งทำให้ระดับการได้ยินเปลี่ยนแปลงได้มากเช่นเสียงที่ความถี่ ๔,๐๐๐ - ๖,๐๐๐ เฮิรตซ์

๓. ระยะเวลาในการสัมผัสเสียง

อันตรายที่จะเกิดขึ้นกับหูขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการรับฟังเสียงนั้นๆในแต่ละวันระดับการได้ยินจะเสียเพิ่มขึ้นถ้าระยะเวลาการสัมผัสเสียงนานขึ้นการสัมผัสเสียงเป็นเวลานานจะทำให้ประสาทหูเสื่อมได้มากขึ้นซึ่งองค์การอนามัยโลกรายงานว่าถ้าสัมผัสระดับเสียงที่ ๘๕ เดซิเบลเอเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ ปี โอกาสที่จะเกิดหูเสื่อมร้อยละ ๑ แต่ถ้าสัมผัสระยะเวลา ๑๐ ปีโอกาสที่จะเกิดหูเสื่อมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๓ และถ้าสัมผัสระยะเวลา ๑๕ ปีโอกาสจะเกิดหูเสื่อมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๕ ๒๑

๔. ปัจจัยเสริมอื่นๆปัจจัยเสริมอื่นๆที่ทำให้มีการสูญเสียการได้ยินเพิ่มขึ้นได้แก่

๔.๑ อายุการที่มีอายุมากขึ้นจะทำให้มีการสูญเสียการได้ยินมากขึ้นโดยมักจะเริ่มเสียที่

ความถี่ ๘,๐๐๐ เฮิร์ตซ์ก่อน

๔.๒ เพศเมื่อเปรียบเทียบกับเพศชายกับเพศหญิงพบว่าเพศชายจะมีการสูญเสียการได้ยินที่ความถี่ต่ำมากกว่าเพศหญิงและเพศหญิงจะมีการสูญเสียการได้ยินที่ความถี่สูงมากกว่าเพศชาย

๔.๓ สภาวะของร่างกายผู้ที่มีปัญหาการสูญเสียการได้ยินโดยมีพยาธิสภาพที่หูชั้นกลางจะช่วยลดอันตรายของเสียงลงเนื่องจากทำหน้าที่เป็นเหมือนอุปกรณ์ป้องกันเสียงแต่ผู้ที่มีพยาธิสภาพที่ประสาทหูอยู่แล้วการที่สัมผัสเสียงดังจะทำให้มีการสูญเสียการได้ยินเพิ่มขึ้น

๔.๔ การแพ้ยาบางชนิดได้แก่ยาปฏิชีวนะประเภทยาชนิดในกลุ่ม Aminoglycoside เช่น Kanamycin ยาแก้ปวดข้อยารักษาโรคมะเร็ง

๔.๕ การเป็นโรคบางชนิดเช่นโรคเบาหวานต่อมธัยรอยด์ตลอดทั้งการเจ็บป่วยเกี่ยวกับหูและศีรษะเช่นเป็นหูน้ำหนวกเกิดอุบัติเหตุและศีรษะ

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องต่อสมรรถภาพการได้ยิน

๑. ระดับความดังของเสียงที่ได้รับถ้าเสียงดังพอคนส่วนมากจะถือว่าอีกทีก็ความดังเป็นผลมาจากความเข้มของเสียงความเข้มคือปริมาณของพลังงานเสียงที่เข้ามาถึงแก้วหูเมื่อความเข้มเพิ่มขึ้นความไวของเสียงจะลดลงเสียงดังที่สุดที่จะทนได้มีค่าความเข้มชันมากเป็นล้านเท่าของเสียงที่เบาที่สุดที่จะได้ยินซึ่งนั่นเป็นอวัยวะควบคุมความดังอย่างอัตโนมัติซึ่งจะช่วยลดเสียงลงถ้าความดังของเสียงเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตามเสียงที่มีความเข้มชันสูงมากจะไม่ดังขึ้นแต่จะกลายเป็นความเจ็บปวดที่หูจะได้รับบาดเจ็บโดยเสียงความเข้มสูงนี้เป็นอันตรายและสามารถทำลายหูส่วนในได้ส่วนความถี่ของเสียงวัดจากจำนวนรอบของคลื่นเสียงต่อวินาที (Cycle per second, CPS) หรือเรียกว่าเฮิร์ตซ์ (Hz.) เสียงที่มีความถี่มากจะเป็นเสียงสูงเสียงที่มีความถี่น้อยจะมีเสียงต่ำหูคนปกติสามารถรับเสียงตั้งแต่เสียงทุ้ม ๑๖ เฮิร์ตซ์ไปจนถึงเสียงแหลมที่ ๘,๐๐๐ เฮิร์ตซ์เสียงที่เราพูดคุยนั้นมีความถี่อยู่ระหว่าง ๕๐๐-๔,๐๐๐ เฮิร์ตซ์หูจะเริ่มเสียเมื่อเสียงมีความถี่สูงกว่า ๔,๐๐๐ เฮิร์ตซ์ ๒๒

๒. ชนิดของเสียงรบกวนเป็นเสียงที่ดังเป็นระยะๆหรือดังอยู่ตลอดเวลาและเสียงนั้นอยู่ในช่วงความถี่สูงหรือความถี่ต่ำ

๓. ระยะเวลาในการสัมผัสเสียงในแต่ละวันโดยการสูญเสียการได้ยินจะเพิ่มขึ้นตามระยะเวลาการสัมผัสเสียงที่มากขึ้นและการสัมผัสเสียงดังจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการได้ยินเพิ่มขึ้นตามระยะเวลาการสัมผัสจนถึงจุดหนึ่งจะไม่มีการเพิ่มขึ้นอีกถ้าได้รับฟังเสียงติดต่อกันเป็นเวลาหลายชั่วโมงใน ๑ วันอาจทำให้หูหนวกได้เช่นเสียงที่มีความดังเกินกว่า ๑๓๐ เดซิเบล

๔. ระยะเวลาในการทำงานในที่ที่มีเสียงดังการสัมผัสเสียงดังจะทำให้มีการสูญเสียการได้ยินแบบชั่วคราวซึ่งสามารถกลับสู่สภาวะการได้ยินปกติภายในช่วงเวลาหนึ่งแต่ถ้ายังคงสัมผัสเสียงดังต่อไปเป็นระยะเวลานานๆหลายปีจะทำให้เกิดการสูญเสียการได้ยินอย่างถาวรขึ้นได้โดยเริ่มต้นจะมีการสูญเสียการ

ได้ยินอย่างรวดเร็วกว่าความถี่ ๔,๐๐๐ เฮิรตซ์ภายในระยะเวลา ๑๐-๑๕ ปีที่สัมผัสเสียงดังหลังจากนั้นการสูญเสียการได้ยินจะช้าลงแต่ค่อนข้างคงที่ส่วนการสูญเสียการได้ยินที่ความถี่ ๒,๐๐๐ เฮิรตซ์จะเกิดขึ้นภายหลังจากการสัมผัสเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลา ๒๐-๒๕ ปีและจะมีการสูญเสียการได้ยินอย่างช้าๆ ตลอดช่วงเวลาสัมผัสเสียงดัง

๕. ความไวในการรับเสียงของหูแต่ละคนแตกต่างกันขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางกายภาพของหูแต่ละคน

๖. อายุที่เริ่มเข้าทำงานในที่ที่มีเสียงดังการสูญเสียการได้ยินจะเกิดตามวัยโดยการสูญเสียการได้ยินจะเริ่มต้นที่ความถี่สูงและความรุนแรงจะเพิ่มขึ้นตามอายุนอกจากนี้อายุยังจัดเป็นปัจจัยเสริมทำให้มีการสูญเสียการได้ยินเพิ่มขึ้นในคนที่ทำงานสัมผัสเสียงดัง

๗. ลักษณะทางกรรมพันธุ์

๘. เพศส่วนใหญ่พบว่าเพศหญิงเป็นโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงน้อยกว่าเพศชายแม้จะทำงานคล้ายๆกันโดยเพศชายจะมีการสูญเสียการได้ยินที่ความถี่ต่ำมากกว่าเพศหญิงส่วนเพศหญิงจะมีการสูญเสียการได้ยินที่ความถี่สูงมากกว่าเพศชาย

๙. ประวัติการเจ็บป่วยในอดีตที่มีผลต่อการสูญเสียการได้ยินพบว่าคนที่มีประวัติเจ็บป่วยในอดีตด้วยโรคหูน้ำหนวกคางทูมหัดฝีหลังกหุเป็นหวัดเจ็บคอบ่อยๆโรคทางสมองอุบัติเหตุบริเวณหูหรือศีรษะจะเป็นสาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสื่อมนอกจากนี้การติดเชื้อต่างๆเช่นซิฟิลิส ไข้หวัดใหญ่หัดเยอรมันเยื่อหุ้มสมองอักเสบหรืองูสวัดที่หูเป็นต้นกลุ่มอาการบางอย่างเช่นไข้สูงเบาหวาน ความดันโลหิตสูงและการขาดออกซิเจนเป็นสาเหตุของการสูญเสียการได้ยินนอกจากนี้โรคของหูบางโรคทำให้มีการพิการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับฟังเสียงดังๆเช่นโรคประสาทหูพิการมาแต่กำเนิด

๑๐. อิทธิพลของยาบางชนิดหรือการสูบบุหรี่โดยผู้ที่สูบบุหรี่ยุคนั้นมีแนวโน้มที่จะสูญเสียสมรรถภาพในการได้ยินเกือบ ๒ เท่าของผู้ที่ไม่สูบบุหรี่นอกจากนี้ผู้ที่อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่มีควันทะลุถึงแม้จะไม่ได้สูบบุหรี่ก็มีแนวโน้มที่จะสูญเสียสมรรถภาพทางการฟังได้มากกว่าปกติด้วยเช่นกัน

๑๑. ลักษณะอาคารและสถานที่ทำงาน

๑๒. บริเวณสถานที่ทำงานสถานที่ทำงานนั้นอยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดเสียงมากน้อยเพียงใด

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเสียง

๑. ความหมาย

เสียง (sound) ทางกายภาพหมายถึงความสั่นสะเทือนของตัวกลางหรืออากาศที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงความดันบรรยากาศจากแหล่งกำเนิดที่ทำให้เกิดการสั่นสะเทือนนั้น (สุภรอนันต์โชติ, ๒๕๔๕)

เสียง (Sound) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงความดันที่หูของมนุษย์สามารถรับได้ การเคลื่อนที่ของคลื่นจะถูกส่งผ่านออกไปคล้ายๆกับตัวโดมิโน (Domino) เมื่ออนุภาคหนึ่งเริ่มเคลื่อนที่และกระทบกับอนุภาคข้างเคียงเกิดการเคลื่อนไหวที่ค่อยๆแผ่กระจายไกลออกจากแหล่งกำเนิดเสียงผ่านตัวกลางต่างๆด้วยอัตราเร็วที่ต่างกันจนมาเข้าสู่กระบวนการได้ยินเสียงของหูคนเรา (สุรางค์รัตน์ชัยประมุข, ๒๕๓๗)

เสียง (Sound) หมายถึงพลังงานรูปหนึ่งเกิดจากการสั่นสะเทือนของวัตถุและทำให้ตัวกลางซึ่งปกติคืออากาศเกิดการสั่นสะเทือนไปด้วยการสั่นสะเทือนของอากาศทำให้เกิดความดันเป็นคลื่นส่งต่อไปจากแหล่งกำเนิดเมื่อคลื่นเสียงกระทบหูเราเราจะได้ยินเสียง (เกษมจันทร์แก้ว, ๒๕๔๑)

ศูนย์อนามัยสิ่งแวดล้อมเขต ๑ นนทบุรีกรมอนามัย (๒๕๔๕) กล่าวว่าเสียงคือพลังงานที่เกิดจากการสั่นสะเทือนในโมเลกุลของตัวกลางชนิดต่างๆเช่นอากาศหรือตัวกลางอื่นที่เป็นอากาศหรือตัวกลางอื่นที่เป็นของเหลวและของแข็งที่อยู่ใกล้แหล่งกำเนิดเสียงนั้นแล้วโมเลกุลของตัวกลางนั้นจะเกิดแรงอัด (Compression) และขยาย (refection) สลับกันไปทำให้ความดันบรรยากาศเปลี่ยนแปลงสูงขึ้นและต่ำลงตามลักษณะของแรงอัดและขยายของโมเลกุลดังกล่าวเกิดลักษณะเป็นคลื่นเรียกว่าคลื่นเสียง (sound wave) ซึ่งเมื่อคลื่นเสียงผ่านเข้าหูและอวัยวะภายในของหูจะทำให้เกิดการได้ยินเสียงขึ้น

๒. กลไกการได้ยิน

หู (Ears) คืออวัยวะรับเสียงของมนุษย์ซึ่งเป็นระบบเปิดที่สามารถรับรู้โดยการได้ยินเสียงจากการเปลี่ยนแปลงความดันบรรยากาศในช่วงความถี่ที่ได้ยินประมาณ ๒๐ – ๒๐,๐๐๐ Hz และระดับความดังเสียงประมาณ ๐ – ๑๓๐ เดซิเบล ๗

๒.๑ กายวิภาคของหูแบ่งได้ ๓ ส่วนคือ

๒.๑.๑ หูชั้นนอก (Outer Ear) ประกอบด้วยใบหูและรูหูทำหน้าที่รับและรวบรวมคลื่นเสียงให้ผ่านรูหูไปยังเยื่อแก้วหู

๒.๑.๒ หูชั้นกลาง (Middle Ear) ประกอบด้วยกระดูก ๓ ชิ้นคือกระดูกฆ้อน (Malleus) กระดูกทั่ง (Incus) และกระดูกโกลน (Stapes) ปลายด้านหนึ่งของกระดูกฆ้อนแตะกับเยื่อแก้วหูและปลายด้านหนึ่งของกระดูกโกลนแตะกับเยื่อที่ปิดช่องเปิดรูปไข่ (Oval Window)

๒.๑.๓ หูชั้นใน (Inner Ear) ประกอบด้วยอวัยวะที่ทำหน้าที่ต่างกัน ๒ ชุดซึ่งเลี้ยงด้วยเส้นประสาท (Vestibule Ear) คือชุดที่ใช้ในการฟัง (Auditory) ได้แก่คอเคลีย (Cochlea) ทำหน้าที่เกี่ยวกับการได้ยินและชุดที่ใช้ในการทรงตัวและสมดุลย์ของร่างกาย (Vestibular Apparatus) ได้แก่ Semicircular และ Maculae

เมื่อหูส่วนนอกรับและรวบรวมคลื่นเสียงส่งคลื่นบางส่วนผ่านอากาศไปกระทบกับเยื่อแก้วหู (Ear Drum) เกิดการสั่นสะเทือนโดยเยื่อแก้วหูจะโป่ง – ยุบตามความแรงและความถี่ของเสียงที่มากระทบและแรงสั่นสะเทือนนี้จะถูกถ่ายทอดไปยังหูชั้นกลางที่มีกระดูกทั้ง ๓ ชิ้นให้ส่งผ่านการเคลื่อนไหวของ

กระดูกไปกระทบเยื่อที่ช่องเปิดรูปไข่ (Oval Window) แร้งดันจากกระดูกโกลน (Stapes) ที่ส่งไปผนังเยื่อรูปไข่นี้จะเพิ่มสูงกว่าความดันเสียงที่กระทบเยื่อแก้วหูประมาณ ๒๒ เท่าซึ่งเพียงพอที่จะทำให้เกิดคลื่นของเหลว (Fluid – Borne Sound) ในหูส่วนในโดยคลื่นของเหลวที่เกิดขึ้นจะเคลื่อนไปยังคอเคลีย (Cochlea) ซึ่งภายในประกอบด้วยเซลล์ขน (Hair Cells) ที่มีลักษณะเป็นทรงกระบอกตั้งตรงในแนวตั้งรวมตัวเป็นกระจุกและบริเวณฐานของ Hair Cells มีปลายเส้นประสาทมาเลี้ยงอยู่เมื่อคลื่นเสียงผ่านกระทบทำให้เซลล์ขนเกิดการโค้งงอไปมาซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นทำให้เกิดการเปลี่ยนสัญญาณเสียงเป็นสัญญาณประสาท

๓. ลักษณะของเสียง

ISO (International Organization For Standardization) R ๑๙๙๖ และ JIS (Japanese Industrial Standard Z ๘๗๓๑) ได้แบ่งชนิดและแหล่งกำเนิดเสียงในชุมชนและสถานประกอบการเป็น ๔ ลักษณะดังนี้

๓.๑ เสียงที่ดังสม่ำเสมอ (Steady – State noise) เป็นเสียงที่ต่อเนื่องที่มีลักษณะความเข้มของเสียงค่อนข้างคงที่คือเปลี่ยนแปลงไม่เกิน ± 5 เดซิเบลในหนึ่งวินาทีเช่นเสียงพัดลมเสียงเครื่องทอผ้าเสียงเครื่องจักรและเสียงเครื่องยนต์ไอพ่น เป็นต้น

๓.๒ เสียงที่เปลี่ยนแปลงระดับเสมอ (Fluctuating noise) เป็นเสียงที่มีความเข้มสูงๆต่ำๆ มีการเปลี่ยนแปลงความเข้มของเสียงมากกว่า ± 5 เดซิเบลในหนึ่งวินาทีและมีความถี่ของเสียง ≤ 8 อยู่ในช่วงความถี่แคบๆหรืออยู่ในความถี่เดียวกันได้แก่เสียงจากเครื่องตัดไม้กับใส่ไม้ไฟฟ้าเสียงจากเลื่อยวงเดือนเสียงไซเรน เป็นต้น

๓.๓ เสียงที่ดังเป็นระยะ (Intermittent noise) เป็นเสียงที่มีลักษณะไม่ชัดเจนเกิดขึ้นแบบไม่ต่อเนื่องเกิดเป็นช่วงได้แก่เสียงเครื่องบินหรือเสียงรถยนต์ผ่านไปมาที่ละลำที่ละคันเสียงจากเครื่องอัดลม เป็นต้น

๓.๔ เสียงดังกระแทก (Impulse or Impact Noise) เป็นเสียงที่เกิดขึ้นแล้วค่อยๆหายไป มีลักษณะแหลมและดังระยะเวลาไม่นานประมาณ ๐.๕ วินาทีระดับความดังจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างน้อย ≥ 10 เดซิเบลเป็นเสียงดังที่เกิดขึ้นทันทีสั้นๆซึ่งอาจจะเป็นเสียงที่ทำซ้ำๆหลายๆครั้งหรืออาจเกิดขึ้นนานๆครั้งก็ได้ได้แก่เสียงย่ำหิมเสียงตอกเสาเข็มเสียงระเบิดเสียงปืน เป็นต้น (ศูนย์อนามัยสิ่งแวดล้อมเขต ๑ นนทบุรี กรมอนามัย, ๒๕๔๕)

ภาสกรยุตาคม (๒๕๔๓) กล่าวว่าในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นต้องสัมผัสกับลักษณะเสียงซึ่งแบ่งเป็น ๒ ประเภทคือ

เสียงไม่รบกวน (Sound) เป็นเสียงที่ฟังแล้วเกิดความเพลิดเพลินไม่รู้สึกรบกวนเช่นดนตรีเบาๆน้ำตกนกกร้องหรือเสียงคนที่เรารักทำให้ปฏิบัติงานได้ดีขึ้น

เสียงรบกวน (Noise) เป็นเสียงที่เราไม่ต้องการรบกวนการทำงานทำให้ประสิทธิภาพ

การทำงานลดลงเกิดการบาดเจ็บพิการเป็นอันตรายแก่ประสาทหูได้

เสียงอาจแบ่งได้ตามระดับความต้องการดังของเสียง (Type of Noise) คือ

Narrow – band noise ระดับเสียงที่ออกมาจะดังอยู่ในช่วงความถี่แคบๆ ช่วงหนึ่งหรืออาจจะดังอยู่ในช่วงความถี่เดียว

The impulse type noise ประกอบด้วยเสียงดังที่เกิดขึ้นซ้ำๆ หลายครั้ง (Repetitive impulse noise) หรือแบบไม่ซ้ำ (Nonrestrictive impulse noise)

Intermittent noise กรณีเสียงที่ปฏิบัติงานสัมผัสมีระดับเสียงต่าง ๆ กันมากกว่า ๑ ระดับ และได้รับเสียงในเวลาต่าง ๆ กันก็ควรจะนำระดับเสียงและเวลาคำนวณด้วยแต่ละระดับเสียงที่ดังต่ำกว่า ๙๐ dB(A) ไม่ต้องนำมาคำนวณ

Continuous noise คือลักษณะเสียงที่ดังต่อเนื่องกันเกิน ๑ วินาทีขึ้นไปตลอดการทำงาน

๔. หน่วยวัดความดังของเสียง

เดซิเบล (Decibel, dB) คือหน่วยวัดในสเกลลอการิทึมของระดับความเข้มเสียงใดๆ (Sound intensity) ต่อระดับความเข้มของเสียงมาตรฐานหรือระดับขีดเริ่มต้นของการได้ยิน (Threshold of hearing)

การวัดระดับเสียงพารามิเตอร์ในการตรวจวัดและแสดงผลระดับเสียงในทางปฏิบัติที่นิยมใช้ได้แก่

๑. ระดับความดันเสียงสมมูลย์ (Energy equivalent sound pressure level : Leq) หรือระดับเสียงเฉลี่ยคือค่าระดับเสียงที่บอกการเปลี่ยนแปลงของระดับพลังงานเสียงในช่วงเวลานั้นๆ กำหนดให้ใช้ ๒๔ ชั่วโมงเป็นค่ามาตรฐานสำหรับงานวัดระดับเสียง

๒. ระดับเสียงกลางวัน-กลางคืน (Day-night sound pressure level : Ldn) หมายถึงระดับพลังงานเสียงเฉลี่ยโดยแบ่งช่วงเวลากลางวัน (Ld) ตั้งแต่เวลา ๗.๐๐-๒๒.๐๐ น. และเวลากลางคืน (Ln) ตั้งแต่เวลา ๒๒.๐๐-๗.๐๐ น. ของวันถัดไปกำหนดขึ้นมาเพื่อใช้ตรวจวัดเสียงในชุมชนโดยปรับปรุงมาจากค่า Leq ด้วยการบวก ๑๐ เดซิเบลสำหรับเวลากลางคืนตั้งแต่เวลา ๒๒.๐๐-๗.๐๐ น. ของวันถัดไปเพื่อชดเชยความรู้สึกรบกวนรำคาญในช่วงเวลาดังกล่าวจึงมีค่าสูงกว่าระดับเสียงเฉลี่ย (Leq) ๒๔ ชั่วโมงและใช้แทนลักษณะผลกระทบด้านการรบกวนของชุมชนได้ดี

๓. ระดับมลพิษของเสียง (Noise pollution level : Ln) เป็นค่าระดับ percentile เมื่อ n เป็นตัวเลขใดๆ ระหว่าง ๐-๑๐๐ ค่าตัวเลขจะตรงกับค่า percentage ของช่วงเวลาการตรวจวัดเช่น L๑๐ = ๘๐ dBA หมายถึงการตรวจวัดค่าระดับความดังเสียงมีค่าเกิน ๘๐ dBA อยู่ ๑๐% ของช่วงเวลาการตรวจวัด

แหล่งกำเนิดเสียง

ลักษณะทางฟิสิกส์ของแหล่งกำเนิดเสียงกรมควบคุมมลพิษ (๒๕๔๔) ได้แบ่งแหล่งกำเนิดเสียงออกเป็น ๓ ลักษณะดังนี้คือ

๑. แหล่งกำเนิดเสียงแบบจุด (Point Sound)

เสียงจากแหล่งกำเนิดเสียงแบบจุดที่กระจายออกมาในลักษณะเป็นรูปทรงกลม (Sphere) ตามแนวรัศมีของทรงกลมหรือระยะทางจากแหล่งกำเนิดเสียงถึงจุดรับเสียงซึ่งแหล่งกำเนิดเสียงแบบจุดอาจจะเป็นแหล่งกำเนิดเสียงที่คงที่หรือเคลื่อนที่ตัวอย่างเช่นเสียงจากรถยนต์เดี่ยวๆ เสียงจากเครื่องจักรเสียงจากเครื่องบิน เป็นต้น

๒. แหล่งกำเนิดเสียงแบบเส้น (Line Source)

แหล่งกำเนิดเสียงแบบเส้นมีการแพร่กระจายพลังงานเสียงจากแหล่งกำเนิดเสียงตามระยะทางในแนวรัศมีตัวอย่างเช่นกระแสน้ำจืดเป็นต้น

๓. แหล่งกำเนิดเสียงแบบพื้นที่ (Area Source)

แหล่งกำเนิดเสียงแบบพื้นที่ที่มีการแพร่กระจายพลังงานเสียงออกมาจากแหล่งกำเนิดเสียงเป็นคลื่นระนาบ (Plane wave) จากแหล่งกำเนิดตามระยะทาง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องเรื่องมลพิษทางเสียง

๑. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นกฎหมายแม่บทซึ่งเป็นพื้นฐานรองรับการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานในการกำหนดนโยบาย มาตรการและแผนงานเพื่อเป็นการจัดการสิ่งแวดล้อม

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่อง

(๕) มาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนโดยทั่วไป

(๖) มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่นๆ

ทั้งนี้การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมจะต้องอาศัยหลักวิชาการ กฎเกณฑ์ และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐานและจะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงเศรษฐกิจสังคมและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑.๑.๑ ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๔๐) เรื่อง

กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไปออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๒(๕) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๒ ให้กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไปไว้ดังต่อไปนี้

(๑) ค่าระดับเสียงสูงสุดไม่เกิน ๑๑๕ เดซิเบลเอ

(๒) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมงไม่เกิน ๗๐ เดซิเบลเอ

๑.๑.๒ ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่องค่าระดับเสียงรบกวนซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๒(๖) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมพ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๒ ให้กำหนดค่าระดับเสียงรบกวนไว้ที่ ๑๐ เดซิเบลเอหากระดับการรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าระดับเสียงรบกวนตามวรรคแรกให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน

ข้อ ๓ วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐานและระดับเสียงขณะมีการรบกวนการคำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวนและค่าระดับการรบกวนเป็นไปตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ

๒.พระราชบัญญัติการสาธารณสุขพ.ศ. ๒๕๓๕

พระราชบัญญัติการสาธารณสุขมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษที่เกี่ยวกับเหตุรำคาญด้านมลพิษทางเสียงดังนี้

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๔) การกระทำใดๆอันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่นแสงรังสีเสียงความร้อนสิ่งมีพิษความสั่นสะเทือนฝุ่นละอองเขม่าเถ้าหรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๒๖ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้ใดผู้หนึ่งมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วยตลอดทั้งการดูแลปรับปรุงบำรุงรักษาบรรดาถนนทางบกทางน้ำ

วางระบายน้ำคูคลองและสถานที่ต่างๆในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับกำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่างๆได้

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับกรก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้นระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่งและถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้อีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่ง

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีกโดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับกรก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา ๓๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง

หรือมาตรา ๒๘วรรคหนึ่งหรือวรรคสามโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรหรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๗ วรรคสองหรือมาตรา ๒๘ วรรคสองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือนหรือปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

๓.ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรีเต้นรำรำวงร้องเงิงดิสโก้เทคคาราโอเกะหรือการแสดงอื่นๆในทำนองเดียวกันพ.ศ. ๒๕๔๘ ออกโดยอาศัยอำนาจประกอบข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพพ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗ ข้อ ๘ ข้อ ๙ และข้อ ๑๗

ข้อ ๑๐ สถานประกอบการต้องจัดให้มีการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนอย่างมีประสิทธิภาพไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพหรือเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

ข้อ ๑๑ ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาการทำงานต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียงไม่เกิน ๙๐ เดซิเบลเอมีค่าสูงสุดณเวลาใดเวลาหนึ่งไม่เกิน ๑๑๐ เดซิเบลเอและระดับเสียงที่ออกนอกอาคารสถานประกอบการต้องไม่ก่อให้เกิดรำคาญรบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ ๑๒ ในระหว่างเวลาการทำงานต้องมีการหยุดหรือลดระดับเสียงจากการแสดงดนตรีหรือการเปิดเพลงหรือจากเครื่องกำเนิดเสียงหรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิดเสียงดังมากเป็นระยะๆเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียง

ข้อ ๑๓ ต้องจัดให้มีบริการอุปกรณ์ป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐานและสะอาดสำหรับผู้ใช้บริการเสมอเมื่อได้รับการร้องขอและผู้ดำเนินกิจการต้องติดประกาศหรือให้ข้อมูลด้านวิธีการอื่นใดเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงการป้องกันแก้ไขและการบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

ข้อ ๑๔ สถานบริการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๑๐๐ ตารางเมตรหรือสถานประกอบการที่เคยก่อเหตุรำคาญเรื่องเสียงต้องจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการวัดผ่านทางจอแสดงผลเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะนั้นและสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

๔.คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๒๒/๒๕๕๘ เรื่องมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

ข้อ ๔ ห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ
- (๒) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๓) เปิดทำการเกินกว่าเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ
- (๔) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกินกว่ากำหนดเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

(๕) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการพกพาอาวุธวัตถุระเบิดหรือยาเสพติดเข้าไป
ในสถานที่ของตน

ในกรณีที่สถานบริการหรือสถานประกอบการใดกระทำการตามวรรคหนึ่งให้ผู้มีอำนาจ
ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิดและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการ
หรือสถานประกอบการในสถานที่ดังกล่าวอีกเป็นเวลาห้าปีและหากอยู่ในระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาต
ก็ให้สั่งมิให้ต่ออายุใบอนุญาตและมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้นั้นเป็นเวลาห้าปี

ภายใต้บังคับตามข้อ ๖ กรณีเป็นสถานบริการหรือสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในบริเวณ
ใกล้เคียงสถานศึกษาหรือหอพักในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษาให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องสั่งเพิก
ถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิดสถานประกอบการและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการหรือสถานประกอบการ
ในสถานที่ดังกล่าวอีก

ข้อ ๕ ในกรณีที่สถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้าย
กับสถานบริการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญทางเสียงแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงสถานบริการหรือ
สถานประกอบการดังกล่าวให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเจ้าพนักงาน
ตำรวจและเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
เหตุเดือดร้อนรำคาญทางเสียงนั้นให้แล้วเสร็จภายในเวลาสามสิบวันและในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวให้
หยุดการใช้เสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญนั้นในกรณีที่ครบกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่งแล้วหาก
เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวยังไม่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายให้นำความใน
วรรคสองของข้อ ๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

๕.พระราชบัญญัติการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.๒๕๔๑

มาตรา ๔ ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับ
อนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนด เงื่อนไข
ลงในใบอนุญาตว่าด้วยเวลา สถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียงและผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่
กำหนดนั้น

๖.พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ.๒๕๕๑

มาตรา ๒๙ ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์แก่บุคคลดังต่อไปนี้

- (๑) บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้

มาตรา ๓๐ ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะ ดังต่อไปนี้

- (๑) ใช้เครื่องขยายอัตโนมัติ
- (๒) การเร่ขาย

(๓) การลดราคาเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย

(๔) ให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการเชิงวิชาการ ชิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อเครื่องตีมแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำหีบห่อหรือสลากหรือสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องตีมแอลกอฮอล์มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ

(๕) โดยแจก แถม ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องตีมแอลกอฮอล์ หรือกับสินค้าอื่น หรือการให้บริการอย่างอื่นแล้วแต่กรณี หรือแจกจ่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่างของเครื่องตีมแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจสาธารณชนให้บริโภคเครื่องตีมแอลกอฮอล์ รวมถึงการกำหนดเงื่อนไขการขาย ในลักษณะที่เป็นการบังคับซื้อเครื่องตีมแอลกอฮอล์โดยตรงหรือทางอ้อม

(๖) โดยวิธีหรือลักษณะอื่นใดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของ คณะกรรมการ

มาตรา ๓๒ ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาเครื่องตีมแอลกอฮอล์หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตีมแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นตีมโดยตรงหรือโดยอ้อมการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ใดๆ โดยผู้ผลิตเครื่องตีมแอลกอฮอล์ทุกประเภทให้กระทำได้เฉพาะการให้ข้อมูลข่าวสารและความรู้เชิงสร้างสรรค์สังคม โดยไม่มีการปรากฏภาพของสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ของเครื่องตีมแอลกอฮอล์นั้น เว้นแต่เป็นการปรากฏของภาพสัญลักษณ์ของเครื่องตีมแอลกอฮอล์ หรือสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องตีมแอลกอฮอล์นั้นเท่านั้น ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงบัพัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสอง มิให้ใช้บังคับกับการโฆษณาที่มีต้นกำเนิดนอกราชอาณาจักร

การวิเคราะห์ SWOT (SWOT Analysis) ของเขตปทุมวัน

SWOT Analysis เป็นการวิเคราะห์สภาพองค์กร หรือหน่วยงานในปัจจุบัน เพื่อค้นหา

จุดแข็ง จุดเด่น จุดด้อย หรือสิ่งทีอาจเป็นปัญหาสำคัญในการดำเนินงานสู่สภาพที่ต้องการในอนาคต

SWOT เป็นตัวย่อที่มีความหมายดังนี้

Strengths - จุดแข็งหรือข้อได้เปรียบ

Weaknesses - จุดอ่อนหรือข้อเสียเปรียบ

Opportunities - โอกาสที่จะดำเนินการได้

Threats - อุปสรรค ข้อจำกัด หรือปัจจัยที่คุกคามการดำเนินงานขององค์กร

Strengths	Weaknesses
-----------	------------

<p>๑. บุคลากรในฝ่ายสิ่งแวดล้อมฯ เขตปทุมวัน ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย สามารถออกปฏิบัติงานในพื้นที่ช่วงกลางคืนในการเฝ้าระวังปัญหาเหตุร้องเรียนเรื่องเสียงในยามวิกาลได้</p> <p>๒.บุคลากรในฝ่ายสิ่งแวดล้อมฯ เขตปทุมวัน มีความเชี่ยวชาญในการใช้เครื่องวัดเสียงและมีความร่วมมือในการดำเนินการ</p> <p>๓. ผู้บริหารให้ความสนใจปัญหาที่เกิดผลกระทบต่อชุมชน และมีส่วนในการสร้างการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน</p> <p>๔. มีกฎหมายรองรับบังคับใช้ในการปฏิบัติงาน</p>	<p>๑. ขาดงบประมาณสนับสนุนในการดำเนินการ</p> <p>๒.ขาดเจ้าหน้าที่</p> <p>๓.เครื่องวัดเสียงจำนวนไม่เพียงพอ</p>
Opportunities	Threats
<p>๑. พื้นที่เขตปทุมวันเป็นย่านเศรษฐกิจมีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก การขอความร่วมมือให้ปฏิบัติตาม เกณฑ์กฎหมาย ย่อมส่งผลในทางที่ดีต่อธุรกิจและได้รับความร่วมมือที่ดี</p> <p>๒. เครือข่ายเฝ้าระวังในชุมชน ให้ความร่วมมืออย่างดีเนื่องจากเกิดประโยชน์ต่อชุมชน</p>	<p>- ผู้ประกอบการขาดความร่วมมือในการดำเนินการ</p>

๖. กรอบแนวทางการดำเนินการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

กรอบแนวทางการดำเนินงานเพื่อให้เหตุรำคาญอันเนื่องมาจากการแสดงดนตรีในพื้นที่เขตปทุมวันลดลงร้อยละ ๙๐ ดำเนินการดังนี้

ตรวจสอบให้สถานประกอบการแสดงดนตรีทุกแห่งในพื้นที่เขตปทุมวันมีมาตรการป้องกันเสียงมิให้ออกสู่ภายนอกสถานประกอบการ โดยดำเนินการตามหลักเกณฑ์ดังนี้

สถานประกอบการต้องจัดให้มีการป้องกันเสียง และความสั่นสะเทือนอย่างมีประสิทธิภาพไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพหรือ เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงโดยลักษณะของอาคาร ต้องจัดให้มีความเหมาะสมที่จะประกอบกิจการและให้มีลักษณะดังนี้

๑. การออกแบบและการวางผังอาคาร ควรเหมาะสมต่อการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนจากพื้นที่ให้บริการ ที่อาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญแก่ประชาชนใกล้เคียง

๒. พื้นที่ส่วนที่มีดนตรีหรือการแสดงดนตรี ส่วนต้นรำและบริเวณที่มีเสียงดังและความ

สิ้นสะเทือน ควรเป็นอาคารที่ปิดมิดชิด และใช้วัสดุที่ป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนได้ เพื่อป้องกันการเกิดเหตุรำคาญจากเสียงและความสั่นสะเทือนที่จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนใกล้เคียง

การควบคุมระดับเสียง ผู้ประกอบการสถานประกอบการต้องดำเนินการดังนี้

๑. ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาทำการ ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียงไม่เกิน ๙๐ เดซิเบลเอ มีค่าสูงสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่เกิน ๑๑๐ เดซิเบลเอ และระดับเสียงที่ออกนอกสถานประกอบการ จะต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ รบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

๒. ในระหว่างเวลาทำการ ต้องมีการหยุดหรือลดระดับเสียงจากการแสดงดนตรีหรือการเปิดเพลง หรือจากเครื่องกำเนิดเสียง หรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิดเสียงดังมากเป็นระยะๆ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียง

๓. สถานประกอบการต้องจัดให้มีบริการอุปกรณ์ป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐานและสะอาด สำหรับผู้ใช้บริการเสมอเมื่อได้รับการร้องขอ และผู้ดำเนินกิจการต้องติดประกาศ หรือให้ข้อมูลด้านวิธีการอื่นใด เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงการป้องกัน การแก้ไข และการบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

๔. สถานประกอบการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๑๐๐ ตารางเมตร หรือสถานประกอบการที่เคยก่อให้เกิดเหตุรำคาญเรื่องเสียง ต้องจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการตรวจวัดผ่านทางจอแสดงผล เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะนั้น และสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

วิธีการดำเนินงานเพื่อให้เหตุรำคาญอันเนื่องมาจากการแสดงดนตรีในพื้นที่เขตปทุมวัน ลดลงร้อยละ ๙๐ ดำเนินการดังนี้

๑. สำรวจจำนวนสถานประกอบการที่มีการแสดงดนตรีทั้งที่มีใบอนุญาต และไม่มีใบอนุญาต

๒. ตรวจสอบสถานประกอบการแสดงดนตรีทั้งหมดตามหลักเกณฑ์ข้างต้น

๓. กรณีสถานประกอบการใดมีใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นท์ รำวง ร้องเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน ปฏิบัติบกพร่องอาจก่อให้เกิดปัญหาเรื่องร้องเรียนเสียงดังแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไข และติดตามผลการดำเนินการ

๔. กรณีสถานประกอบการใดไม่มีใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นท์ รำวง ร้องเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน แนะนำให้มายื่นเรื่องขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ สำนักงานเขตปทุมวัน หากไม่ยื่นเรื่องภายในกำหนด ๗ วัน ก็จะดำเนินการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีประกอบกิจการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

๕. จัดประชุมผู้ประกอบการ เพื่อให้ความรู้ในเรื่องการป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญจาก

การประกอบกิจการที่ก่อให้เกิดเสียงดัง และหาแนวทางแก้ไขกรณีสถานประกอบการใดก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียงดังซ้ำหลายครั้ง เพื่อมิให้ประชาชนผู้พักอาศัยใกล้เคียงเดือดร้อนรำคาญ โดยสร้างความตระหนักและเข้าใจในหลักเกณฑ์ ข้อกฎหมาย ที่กำหนด เช่น สถานบริการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๑๐๐ ตารางเมตร หรือสถานประกอบการที่เคยก่อเหตุรำคาญเรื่องเสียงต้องจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการวัดผ่านทางจอแสดงผลเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะนั้นและสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้ เป็นต้น

๖. ตรวจสอบติดตามแบบบูรณาการ โดยร่วมกับหลายภาคส่วน เช่น สายตรวจจากสถานีตำรวจนครบาลในท้องที่ เจ้าหน้าที่สายตรวจเทศกิจ เพื่อเฝ้าระวังเสียงดังจากการแสดงดนตรีจากสถานประกอบการ ขณะเปิดดำเนินการ เพื่อระงับเหตุได้ทันทีหากประเมินว่าเสียงดังจากการประกอบการอาจก่อให้เกิดเหตุร้องเรียนเรื่องเสียง

๗. วิเคราะห์ผลการดำเนินการโดยประเมินจากจำนวนเรื่องร้องเรียน หากเพิ่มขึ้น อาจต้องเพิ่มมาตรการด้านกฎหมายเข้าไปใช้บังคับ เนื่องจากผู้ประกอบการอาจละเลยไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด

๘. สรุปผลการดำเนินงานนำเสนอผู้บริหาร

สถานประกอบการแสดงดนตรีที่ก่อเหตุรำคาญอยู่ในปัจจุบันของเขตปทุมวันหากไม่แก้ไขภายใน ๓๐ วันต้องถูกปิดทั้งหมด โดยดำเนินการตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๒๒/๒๕๕๘ เรื่องมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งขันและรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

ข้อ ๔ ห้ามมิให้ผู้ประกอบการสถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ

(๒) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(๓) เปิดทำการเกินกว่าเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

(๔) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกินกว่ากำหนดเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

(๕) ยินยอมหรือปล่อยให้มีการพกพาอาวุธวัตถุระเบิดหรือยาเสพติดเข้าไป

ในสถานที่ของตน

ในกรณีที่สถานบริการหรือสถานประกอบการใดกระทำการตามวรรคหนึ่งให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิดและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการหรือสถานประกอบการในสถานที่ดังกล่าวอีกเป็นเวลาห้าปีและหากอยู่ในระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาต

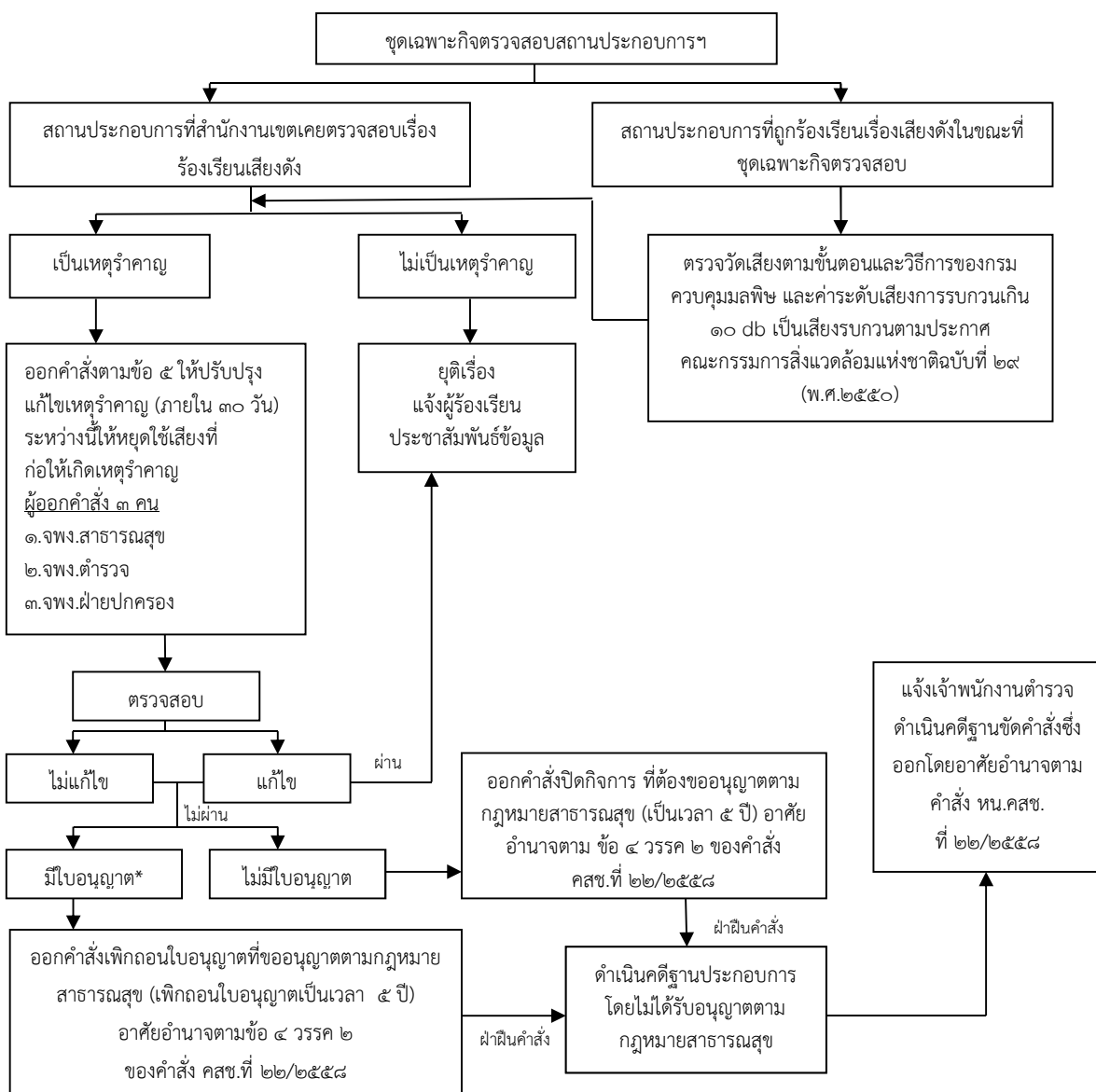
ก็ให้สิ่งมิให้ต่ออายุใบอนุญาตและมีให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้นั้นเป็นเวลาห้าปี

ภายใต้บังคับตามข้อ ๖ กรณีเป็นสถานบริการหรือสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษาหรือหอพักในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษาให้ผู้นั้นมีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิดสถานประกอบการและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการหรือสถานประกอบการในสถานที่ดังกล่าวอีก

ข้อ ๕ ในกรณีที่สถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญทางเสียงแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงสถานบริการหรือสถานประกอบการดังกล่าวให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เจ้าพนักงานตำรวจ และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง สั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญทางเสียงนั้นให้แล้วเสร็จภายในเวลาสามสิบวัน และในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวให้หยุดการใช้เสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญนั้นในกรณีที่ครบกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่งแล้วหากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวยังไม่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายให้นำความในวรรคสองของข้อ ๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ขั้นตอนการปฏิบัติงานแก้ไขเหตุรำคาญเรื่องเสียงดังจากสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายสถานบันเทิง

ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๒๒/๒๕๕๘ เรื่องมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

หมายเหตุ: การตรวจวัดตามวิธีการที่กำหนดในประกาศคณะกรรมการกรมควบคุมมลพิษ เรื่องวิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีกรรบกวน การตรวจวัดและคำนวณเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับการรบกวนและแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวน และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ.๒๕๕๐) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวนซึ่งกำหนดให้เสียงที่มีระดับการรบกวนเกินกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ เป็นเสียงรบกวน

*หมายถึง มีใบอนุญาตที่ต้องขออนุญาตตามกฎหมายสาธารณสุข

กรอบแนวทางสร้างเครือข่ายการเฝ้าระวังเหตุเดือดร้อนรำคาญในพื้นที่เขตปทุมวัน
จำนวน ๑๗ เครือข่าย ครอบคลุมพื้นที่ทุกชุมชนในเขตปทุมวัน
ดำเนินการดังนี้

๑. จัดประชุมผู้ประกอบการสถานบันเทิงที่มีการแสดงดนตรี เพื่อให้ความรู้และสร้างความเข้าใจในการประกอบการให้ถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อให้ผู้ประกอบการได้มีความตระหนักและเพิ่มความรับผิดชอบต่อสังคม ให้เห็นโทษหากกระทำผิดในการก่อความรำคาญแก่ประชาชนเรื่องเสียงดัง
๒. จัดตั้งเครือข่ายผู้ประกอบการสถานบันเทิงที่มีการแสดงดนตรี เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งอาจกระทำได้หลายรูปแบบ เช่น สร้าง group line เฉพาะชั้น เพื่อส่งต่อข้อมูลได้รวดเร็วทันเหตุการณ์ หรือ การสร้าง web page face book เพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานของรัฐ
๓. จัดตั้งเครือข่ายชุมชนเพื่อเฝ้าระวังเหตุเดือดร้อนรำคาญ เพื่อการแก้ปัญหาที่รวดเร็ว โดยมีต้องร้องเรียนผ่านหน่วยงานต้นสังกัด (๑๕๕๕) หรือหน่วยงานอื่น โดยแต่ละชุมชนที่มีสถานประกอบการสถานบันเทิงที่มีการแสดงดนตรี หากสังเกตเห็นว่าสถานประกอบการใดเสียงต่อการถูกร้องเรียน หรือมีพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดความรำคาญ ผู้แทนเครือข่ายในชุมชนสามารถแจ้งเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องได้โดยตรงตลอด ๒๔ ชั่วโมง
๔. ประชุมเครือข่ายเป็นระยะ เพื่อติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน

กรอบแนวทางการประเมินความพึงพอใจในการดำเนินงานของสำนักงานเขตปทุมวัน
ดำเนินการดังนี้

๑. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียงดังจากการแสดงดนตรีในพื้นที่เขตปทุมวัน
๒. ทดแบบสอบถามในกลุ่มผู้ใช้บริการ (ประชาชนผู้พักอาศัยใกล้เคียงสถานประกอบการ)
๓. ประเมินผลแบบสอบถาม
๔. วิเคราะห์ผลเพื่อนำมาปรับปรุงพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๗. ระยะเวลาการดำเนินการ

วิธีการดำเนินงาน	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.
๑.สำรวจสถานประกอบการทั้งหมดในพื้นที่	←→											
๒. ตรวจสอบสถานประกอบการตามเกณฑ์มาตรฐาน			←→									
๓.จัดประชุมผู้ประกอบการในพื้นที่เขตปทุมวัน						←→						
๔. ตรวจสอบติดตามการแก้ไข							←→					
๕. วิเคราะห์ผลการดำเนินงาน											←→	
๖. สรุปผลการดำเนินงาน												←→

๘. งบประมาณ

๑. ค่าใช้จ่ายในการจัดอบรม

- ผู้เข้าร่วมอบรม ได้แก่ ผู้ประกอบการสถานประกอบการที่มีการแสดงดนตรี จำนวน ๕๐ คน ระยะเวลาอบรม ๑ วัน แบบไป - กลับ รายละเอียดดังนี้

- ค่าสมนาคุณวิทยากร เป็นเงิน ๓,๖๐๐.-บาท
(๑ คน X ๖๐๐ บาท X ๖ ชั่วโมง X ๑ วัน)

ค่าอาหารไม่ครบมื้อ พร้อมอาหารว่าง และเครื่องดื่ม เป็นเงิน ๗,๕๐๐.-บาท
(๕๐ คน X ๑๕๐ บาท X ๑ วัน)

รวมเป็นเงิน ๑๑,๑๐๐.-บาท

๒. ค่าตอบแทนบุคลากรทางด้านกายภาพและสาธารณสุข ประกอบด้วย นักวิชาการสุขาภิบาล ๒ คน เจ้าหน้าที่อนามัย ๑ คน ลูกจ้าง ๑ คน เพื่อออกปฏิบัติงานตามแผนปฏิบัติ

- นักวิชาการสุขาภิบาล เป็นเงิน ๗๒,๐๐๐.- บาท
(๒ คน X ๒๐๐ บาท X ๓ ชั่วโมง X ๖๐ ครั้ง)

- เจ้าหน้าที่อนามัย เป็นเงิน ๒๒,๕๐๐.- บาท
(๑ คน X ๑๒๕ บาท X ๓ ชั่วโมง X ๖๐ ครั้ง)

- ลูกจ้าง	เป็นเงิน ๑๓,๕๐๐.- บาท
(๑ คน X ๗๕ บาท X ๓ ชั่วโมง X ๖๐ ครั้ง)	
รวมเป็นเงิน	๑๐๘,๐๐๐.-บาท
๓. ค่าวัสดุในการจัดประชุมและอบรม	เป็นเงิน ๕,๐๐๐.- บาท
รวมค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น	๑๒๔,๑๐๐.-บาท

๙. แนวทางการติดตามและประเมินผล

๑. เหตุรำคาญอันเนื่องมาจากการแสดงดนตรีในพื้นที่เขตปทุมวันลดลงร้อยละ ๘๐
๒. สร้างเครือข่ายการเฝ้าระวังเหตุเดือดร้อนรำคาญในพื้นที่เขตปทุมวันอย่างน้อย ๑๐ เครือข่ายครอบคลุมพื้นที่เขตปทุมวัน
๓. ประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ มีความพึงพอใจในการดำเนินงานของสำนักงานเขตปทุมวัน

๑๐. ข้อเสนอแนะ

๑. กรุงเทพมหานครควรนำพระราชบัญญัติการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.๒๕๙๑ ขึ้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน และปรับโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดเพื่อให้ผู้ประกอบการเกรงกลัว
๒. ปัญหาเรื่องเสียงดังเป็นเรื่องที่ป้องกันได้ยากเนื่องจากการรู้สึกเดือดร้อนรำคาญจากเสียงของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป เสียงบางประเภทบางคนอาจรู้สึกชอบบางคนอาจรู้สึกรำคาญ ดังนั้นเมื่อสภาพสังคมเมืองซึ่งเป็นย่านธุรกิจมีการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเสียงดังกลางแจ้ง ซึ่งการควบคุมให้เสียงเป็นไปตามมาตรฐานเสียงดังที่กำหนด บางขณะอาจควบคุมได้ยาก เพราะมีปัจจัยสนับสนุนจากนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวงาน ผู้ประกอบการต้องการสร้างความสนุกสนานให้เข้ากับบรรยากาศจึงเร่งเสียงให้ดังขึ้น เป็นต้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ จึงต้องเข้ามาสนับสนุนการดำเนินงานของสำนักงานเขต เนื่องจากบริเวณหน้าลานเซ็นทรัลเวิลด์ช่วงเทศกาลใกล้ปีใหม่ของทุกปี นักท่องเที่ยวทั่วโลกต่างให้ความสนใจมาท่องเที่ยว การดำเนินการควบคุมปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียง จากงานดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนระดับนโยบายของประเทศ เพื่อให้การควบคุมมีประสิทธิภาพมากขึ้น